

NANCOJ ME NIE STRAH
(Igor Černo)

In paržagala je sveiče
in spremenila me je tou otrokà,
nje oči so bæ vilazim,
nje sarce lastavica.

Visokò beži
miseu nad svet.

In to me ne strašø već.
Bətá samo mraulja
tou oceanu trave.
Bətá samo kaplja
tou sarcu rieke.

Nancoj,
me nie strah.

In čujem parhajata orkuoto,
vilazem, ki odperja vrata.
In čujem veseuje,
živjenje, ki se speka začné.

Vino, kitara, stare piesme
souse se mieša okou mená.

In to me ne straši već.
Bitì samo mraulja
tou oceanu trave.
Bitì samo kaplja
tou sarcu rieke.

Nancoj,
me nie strah.
Nancoj,
sem s tabo.

SKRIVNOST NAJNE LJUBEZNI
(David Klodič)

Skrivnost najine ljubezni
so nesmrtni celice duha,
ali vriskanje in jok,
ki ju šum reke potaplja?

Skrivnost najine ljubezni
je napisana z blu barvo v pismu,
ki ga skrbno hrani
moja omarica.

Skrivnost najine ljubezni
je kot veliki objem,
ali kot solza, ki teče po obrazu
in smeh, ki pride potem.

Skrivnost najine ljubezni
je iskanje zemljevida,
kjer med zemljo in rajem
je označen najin kraj.

Skrivnost najine ljubezni
so mrzle noge ponoč
ali toplo božanje
gladkih in drobnih rok.

Skrivnost najine ljubezni
je niz zimskih pohodov,
ki naju spravijo v dobro voljo
in ti razsvetlijo obraz.

Skrivnost najine ljubezni
je noro petje na glas
ali tiha melodija,
ki se nežno odvija v zrak.

Skrivnost najine ljubezni
je zgodba v nadaljevanju,
ki jo vodi želja,
da se ne nikdar konča.

TA LIPA, KI SPI
(Silvana Paletti – Igor Černo)

War gore Muhcave stuji
Snih nu daž jo tohoni.
Snih nu daž jo tohoni,
Makoj sunce jo vasali.

Makoj sunce jo vasali.

Lalajo lili leee
da lejo lejo, ke na je
ta lipa, ki spi

Ko luna jo pusviti
te lipi smih se glasi.
Du bej vi, će nam to stoji:
vidit, čut, užet nji smih.

Rizbudit sa ni smi
te lipi san nji.

Lalajo lili leee
da lejo lejo, ke na je
ta lipa, ki spi

Lejo lejo, ke na je
ta lipa, ki spi.

LEPA NAŠA ČEČA
(David Klodič – Davide Tomazetič)

1.

Lepa naša čeča
v gostilno je šla,
srečala je fanta
veselega srca,

lep je bil in močen,
povabila ga j' na pir,
potem pa dolga j' bila z njim noč,
ko varval jo j' v naruoč. (2x)

Zjutraj pa je naša čeča,
v svoji lepoti bleščeča,
rekla mu: „Rada bi bila,
če bi ostala prijatelja!“

2.

Lepa naša čeča
naslednji dan se je
mudila v disko, vso prelepo
oblečeno dekle.

Nato se j' je približal mož,
plesalec je bil fer,
ovijal se je oku nje kot uož
in potiskal v znano smer.

Ko se je pa ples končal
in že delal se je dan,
ona mu j' rekla: „Rada bi bila,
če bi ostala prijatelja!“

3.

Lepa naša čeča
pozabila je vse tu an žlag,
že drugi dan na avtobusu
je tipa zagledala.

Strast med njima se je vnela,
da sta oba zardela,
kaj potem pa sta počela
je skrivnostna zadeva. (2x)

Ko pa sonce i' zasijalo
kot par sta se razšla,
ona mu j' rekla: „Rada bi bila,
če bi ostala prijatelja!“

4.

Lepa naša čeča
domov se je vrnila
in nenadoma ljubezen
na vasi je spoznala:

bil je pošten in privlačen puob,
že leta ga je iskala,
o takem prelepem fantu
je vsako noč sanjala,

vrstili so se objemi,
nato pa še poljubčki
in, čeprav je bilo po zimi,
vse spremljali so črički.

Ko pa luna je šla spat
in je bil že čas vstat,
on jo j' vprašu iz srca:
„Lahko ostaneva prijatelja?“

HOROSKOP
(David Klodič)

Besiede, ki si jih čutil tako resne,
so ble pisane v vetru an zgubile so se z njim,
ku kaplje od dažja so se zasule
an šele rahlo udarjo v pamet, marzle an suhe.

Upanje, predraga žalost,
dan po dnevu mleje zvestobo, ki je v tebi,
za reči, v katerih nies mikdar verjel,
tvoja pomoč za preživet.

Naša pot nie bla negotova,
res pa puna krivnih obljub in vjugastih stazi.
Gledmo ljudi, ki so piel nad nami,
nam vkradli an odvzeli so tudi veseje.

Veseje, k'ga najdeš v očeh od te starih,
kar čujejo ramoniko gost,
tist zvok, ki razbije absurdnost intolerance,
za nimar naš bo, vedno naš bo.

Za kajšnega preteklost niema vič veljave,
prihodnost muora se jo zaslužit,
sedanjost je misel čez brieg,
ki vič ne sveti an neče še iti spat.

NOROST

(Marco Brondani - Igor Černo)

Ker si lepa in to veš.
Tvoje oči očarajo sarce.
Hudič ali angel? Led ali ogenj?
Mokra od zadnjega sonca
Iščeš poljub.
Ker si lepa in to veš.
Ker si tako lepa in to veš.
Si norost.

The red rose on your skin,
the colour of your lips.
Your pleasure, my desire.

Ker si lepa in to veš.
Rdeča roža na belo kožo.
Cvet, ki prevara metulje.
Odletejo želje.

Ker si lepa in to veš,
ker si tako lepa in to veš.
Si norost. Norost.

RUBIN

(Marco Brondani - Denis Pascolo)

Diši po lipi, ko te zaledam.
Ropotanje zvezd posviti kožo.
Kap slane vode teče po licah
an želja za njo, brez sramu se prižge.

Ta sladka želja me pelje tou drue oči
e ubem pamet, padam tou tomo.
Oj sladka želja, ki prevaraš
si onj an rieh, sanje an tarpienje.

Kakò bi uasnou tele onj? E te stisnem še boè močno.
Stik unòme dušo. To nie več časa, to nie več meje.

Ta sladka želja me pelje tou drue oči
e ubem pamet, padam tou tomo.
Oj sladka želja, ki prevaraš
si onj an rieh, sanje an tarpienje.

Žej odšla je nuoić, žbežale so nje lepe oči, bleščéče tej rubin.
An nje dih, nje misli, souse to šlo z vietran. Souse to šlo.

A će bi me ti prevarala, kaj bi ġau te bot?
A će bi me ti prevarala, kaj bi narediu?
A će bi me ti prevarala, ja bi znoreu!
A će bi me ti prevarala, ne bi preživeu!

Ta sladka želja me pelje tou drue oči
e ubem pamet, padam tou tomo.
Oj sladka želja, ki prevaraš
si onj an rieh, sanje an tarpienje.

32-32768

(Davide Tomazetič)

Vse gre slavo an vse gre pru
misliš, de s kajšnim bi guoril,
al je takuo tarduo biti sam?
Al takuo češ bit?
Kaj te potiska an te stor živiet?

Navad kakega to, kar znaš,
al pa primi se an biež kam,
al pa pardiel', de ostane ki od te,
ušaf' kiek naj te potiska an stor živiet.

Sada gre buojš, s'se spustu zdaj,
kada imaš njo, pozabeš vse,
se ti blišče oči an maš, kar želiš,
an tuo je tuo, kar te potiska an te stor živiet.

VSE PO LOGIKI

(Marina Černetič - David Klodič)

Hodejo na varci puzeči
ekvilibristi na nebuo parpeti,
težkuo je an za jabuke,
ki padajo z dreves.

Vrieč kaman tu vodo an potle
samuo pokropi, brez obednega jokanja.

Kar se gre gor, noge so lahne,
kar se gre dol, noge so napete,
na ramana oglodana od rusaka
sije sonce, muče, ne ku sraka.

Pengajo se prazni trapeci,
akrobati skačejo na mrieži ujeti,
buj srečni ku jabuke,
ki oblietajo taz dreves.

Brez udart pada voda an potle
napri šepeta, brez varvat se kamanja.

Mimo bregi druge gore,
mimo magli druge nebuo,
mimo muorja druge vode,
mimo pamet ostat brez besied.

POVEJ TI ZAKAJ

(Marina Černetič – Alessandro Bertossin)

Tell me why, povej ti zakaj.

Potle, ki vse uteče,
an buj gosta je magla,
ajar buj marzu ku voda,
ga nie kapota, ki bi ugrel dušico.

Tell me why, povei ti zakaj.

Kar dobruota te zapusti,
vino zagreni,
mlieko zakisni,
ga nie cukerja, da bi usta posladku.

Po tistem cajtu pride drugi cajt,
druge magle.
Sonce, ki previĉ Źge an tisti,
ki zagreje sarce.

Tell me why, povei ti zakaj,
se na varneš v tel raj?

Drugi poljubi, drugi objemi,
druga sarca se zapletejo s tvojmi.
Druge sanje ugrejejo dušico,
nazaj bo cajt pobrat vse al nič.

Tell me why, povei ti zakaj,
se na varneš v tel raj?

VONJ PO KAVI
(Miha Obit – Igor Černo)

Ja, pa grede, ko si gledu po hiši
an kos karte al pa an list od tistih,
ki toja hči uporablja, da te preseneči

grede oginj se je ugasnu, plamen
je padu an pokazu s parstan
tamò tam notar, življenje an samoto.

Vse tuole diši, ima vonj po kavi
an tišini, ima tamné korake
an sience, ki se zgublajo v globini.

Ja, pa zaparli so okna, ostali
so kozarci na mizi na pu puni
an v zraku besiede, ki si jih že pozabu,

ostau je strah, ko se čuješ ku nimar
an ku nimar vse je novuo, še tisto,
kar donas nie vič an včera je bluo.

Vse tuole diši, ima vonj po kavi
an tišini, ima tamné korake
an sience, ki se zgublajo v globini.

Vse tuole diši, ima vonj po kavi
an tišini, ima tamné korake
an sience, ki se zgublajo v globini.

ODHOD

(David Klodič)

Štejem vlake, ki mimo lete,
in oblake, ki zbirajo se,
drobne kaplje, ki se zgublajo v zrak,
sunke vetra, ki bijejo v vrat.

Ti, v tej zmešnjavi,
s kapo na glavi,
si edina, ki pleše,
in krvave oblake
sprejme kot take,
ne da bi se jokala,

ti, na tej postaji,
ob rjavi ograji,
si edina, ki poje,
in dolge vlake
sprejme kot take,
ne da bi se pritoževala
na ta ironični svet,
ki naju ločuje prav zdaj,
ko sva bila se znebila
vseh žalostnih let,
preden sva se spoznala.

Gledam vlake, ki hodijo po te,
in oblake, ki zgrinjajo se,
posebnih čustev v meni ne vzbuja dež,
potrebni moči mi ne prinaša ta veter.